ושור הנסקל ועגלה ערופה וצפורי מצורע

ופמר חמור ובשר בחלב יכולם מממאין

מומאת אוכלין ר"ש אומר כולן אין מטמאין

מומאת אוכלין ומודה ר' שמעון בבשר בחלב

שמשמא שומאת אוכלין הואיל והיתה לו

שעת הכושר ואמר רב אםי אמר ר' יוחנן מאי

מעמא דר"ש ימכל האוכל אשר יאכל "אוכל

שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי אוכל אוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים

אינו קרוי אוכל והא פיגל במנחה נמי אוכל

שאי אתה יכול להאכילו לאחרים הוא אי

הכי בשר בחלב גמי תיפוק ליה דאוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים הוא דתניא

כחלב בשר בשום ר"ש בשר בחלב יהודה אומר משום ר"ש

אסור באכילה ומותר בהנאה שנאמר 2כי

עם קרוש אתה לה' אלהיך לא תבשל

גדי בחלב אמו ולהלן הוא אומר נואנשי

קודש תהיון לי ובשר בשדה מריפה לא

תאכלו מה להלן אסור באכילה ומותר

בהנאה אף כאן אסור באכילה ומותר

בהנאה חדא ועוד קאמר חדא דאוכל שאתה

יכול להאכילו לאחרים הוא ועוד לדידיה נמי

היתה לו שעת הכושר מיתיבי מר"ש אומר

יש נותר בשהוא מממא מומאת אוכלין ויש

נותר שאינו מטמא טומאת אוכלין כיצד לן

לפני זריקה אינו מטמא טומאת אוכלין לאחר

זריקה מממא מומאת אוכלין זו די(והא) ופיגול

בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים אינו

מטמא טומאת אוכלין פיגל במנחה מטמא

מומאת אוכלין לא קשיא כאן שהיתה לה

שעת הכושר כאן שלא היתה לה שעת

הכושר היכי דמי דלא היתה לה שעת הכושר

דאקדשינהו במחובר וליפרקינהו הניחא להך

לישנא דאמר רבי אושעיא ממאין נפרין מידוריי איי ופריו שפיר אלא להך לישנא

דאמר אפילו מהורין נפדין לפרקינהו השתא

מיהא לא פריק וכיון דאי בעי פריק ליה כּוּ שמעי' ליה לרבי שמעון דאמר כל העומד (•)

לפדות כפדוי דמי דתניא רבי שמעון אומר

סיפרה משמאה שומאת אוכלין הואיל והיתה סיפרה

לה שעת הכושר ואמר ריש לקיש אומר היה

ר' שמעון יפרה נפדית על גב מערכתה הכי

השתא בשלמא פרה עומדת לפדות היא

השאם מצא אחרת נאה הימנה מצוה לפדותה

אלא הני מנחות מצוה לפרותן והא לן לפני

זריקה דמצוה למיזרקיה ואי בעי זרק וקתני

דאין מממא מומאת אוכלין הכא במאי עסקינן שלא היתה שהות ביום למיזרקיה אבל היתה לו שהות ביום מאי מממא מומאת אוכלין אדתני לן לאחר זריקה אבל היתה לו שהות ביום מאי

מטמא טומאת אוכלין ליפלוג בדידה במה דברים אמורים שלא היתה לו שהות ביום אבל היתה לו שהות ביום מטמא טומאת אוכלין הכי גמי קאמר לן

קודם שיראה לזריקה אינו משמא שומאת אוכלין לאחר שיראה לזריקה משמא

מומאת אוכלין יוהא פיגל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים מצוה למיזרקיה

מהורין אין נפדין שפיר אלא להך

 ל) בכורות ט: חולין קכט:
 סולין קטז. קדושין ט: בכורות
 י., ג) ב"ק עו: [מוספתל דעוקלין פ"ג ה"ון, ד) ל"ק מ"ו, ס) חולין פה: ב"ק עו. שבועותיה: תוספתה דפרה פ"ו ה"ט, ו) עיין נ״ה שמהפר הגי׳ נשם יש"י דבכורות. ז) ל"ל דמזונותיו. ל"ק, **ח**) ל"ל והוי אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים כדאשכחן באותו נהאפילו נאחרים בדאשכחן באחמו ואח בנו בהיא חולין כו''. ז'יק, ש) ז'יל לענין טומאה מודה דשמה אפילה והוי אוכל שאחה יכול להאכילו נאחרים מידי דהוה כו''. ז'יק, '') ז''ל להאכילו נאחרים. ליק, כ) לייל דאי מהניא פיגל ז'יק, כ) לייל דאי מהניא פיגל במנחה כו'. ז'יק, ל) ז'יל כמו שדקדקתי מפרה. ז'יק, מ) עיי ברש"ח, כ) ל"ל אלא קודם כו".

תורה אור השלם

 מַבָּל הָאֹבֶל אֲשֶׁר יַאָבַל אֲשֶׁר יְבוֹא עְלָיו מַיִם יִטמָא וְבָל מַשְׁקָה אֲשֶׁר יִשׁתָה בְּבָל בלי יטמא: ב, יְבְּבֶּאנּ 2. לא תאכלו כַל נְבַלָּה לַנֵּר אשר בשעריר תתננה ואכלה או מכר לנברי כי עם קדוש אַתָּה לַיִּיָ אֱלֹהֶיךְּ לֹא תְבַשׁל גדי בּחלב אמו: דברים יד כא גָּוֹיְ בַּוְּלֶבֵ אָמּוּי וֹבוֹים יוּ כּוּ 3. וְאַנְשֵׁי קֹדֶשׁ תִּקִיוּן לְ וּבְשָׁר בְּשָּׁדָה טְרֵפָה לֹּז תאבֵלוּ לַבֶּלֶב תַּשְׁלְבוּן אֹתוּ:

הגהות הב"ח

(ל) גמ' ושמעינן ליה: (נ) רש"י ד"ה והא פיגל וכו' מחשבת איסור דחמור:

מוסף רש"י

ועגלה ערופה. אסורה בהנאה משום דכמינ (דברים כא) שם שם מהא קבורמה וישור הנסקל. ששמטו לאחר שנגמר דינו דלא ירדה בו טומאת נבילות, ועגלה ערופה ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן דקיי"ל מצורע. אסורין נהנאה במסכת מצורע. הסורין בהנהה במסכת במסכת קידושין (דף מו.) ופטר חמור. ששחטו לעכו"ים ועדיין מסרכם שלח ירד לטומאת נבלות, אבל אם נגע בו שרן מטמא טומאת אוכלים, שאם חזר ונגע באוכלים אחרים מעמא אע"ש שמפרכם אחרים מעמא אע"ש שמפרכם דאמר בהעור והרוטב (חולין קיז:) השוחט בהמה טמאה לעכו"ס ומפרכסת מטמא טומאת אוכלים דמהניא לה שחיטת ישראל למהוי מחשבה הואיל ושחיטה דכוותה חזיא לה הוחיל ושחיטה דכוותה חזים לה בבהמה טהורה, א נמי אפילו ערפו ממש דנבלות הן איכא למימר בהם טומאת אוכלים, כגון דאיכא פחות מכזים מינייהו דלא חזי לטומאת נבילות דלא חזי לטומאת נבילות מילטרף בהדי פחות מכבילה אוכלין ומשלימו לכבילה כולם מטמאין טומאת אוכלין. אם נגע בהו טומאה ואע"ג דאינהו גופייהו אסירי מהניא בהו טומאה להכי שאם נגעו בהו מומאה להכי שאם נגנו נאוכלין אחרים מעמאלון אומן בולון אין מעמארן, הואל האחרים בישול לאחרים. לעבורים אי חבר. לעבות בברושה בהיד. במום הנאם הוא מה להלן משום הנאם הוא מה להלן ממום הנאם הוא מה להלן ממום הנאם הוא מה להלן ממור בהנאה. דכמיב לכלב משום הנאם הוא משות במינו עשה אומים משום הנאם הוא מה להלן בישור שמות בחברה בישור במינו עשה אומים אומי .. יש נותר שהיא מטמא ובר׳. לר״ש איסורי הנאה איו וברי, לב"ש איפורי הוסף לו מטחאין טוחמאת אוכלין דדרים מסלהין טוחמאת אוכלין דדרים שאחר יכול להאיפירי לאחרים א לנכרי או לישראל קרדי אוכל מסל אחת דבירות ודף טון משת אוכלי של של של איפור אוכל משת אוכלי אוכלי אוכלי אוליים משת אוכלי אוכלי אוכלי אוליים מותלה ואפילו ואכל לאחר על אפני מותלה ואפילו ואכל אוליים מותלה אוליים אוליים אוליים מותלה אוליים אולים אוליים זריקה. קדשים הנפסלין להיות נותר בלילה אחת כגון תודה וקדשי קדשים כולן אם לא נזרק דמן ולא ניתר באכילה אין ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנגמר דינו דאי נסקל ממש מטמא טומאה חמורה דנבילה היא: ועגלה ערופה. ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן דן דאוסרתה: ולפורי מלורע. ששחטן: ופטר חמור. מפרכם דאמרינן בהעור והרוטב

(חולין דף קיז:) השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ומפרכסת מטמחה טומאת אוכלין אבל לא טומאת נבילות 10: ה] פער חמור. אסור בהנאה כל זמן שלא נפדה דקדוש בבכורה הוא. ל"א ואפי' היו נבילות מטמא טומאת אוכלין וכגון דאיכא פחות מכזית דלא חזי לטומאת נבילות מצטרף לפחות מכביצה אוכלין להשלימו לכבינה: בשר בחלב. חיכה חנה דאסר ליה בהנאה בפרק כל הבשר (שם דף קיד:): הואיל והיתה לו שעת קמט זף קרו): שומי וש שם מי מכולי יומא הרושר. דאי תרו ליה כולי יומא בחלבא לא מיתסר עד שיבשלנו: שאי אחה יכול להאכילו לאחרים. עובדי כוכבים שאסורים בהנאה: והאי דפיגל במנחה נמי אי אחה יכול להאכילו לאחרים. דבת שריפה היא ולקמן מוקי לה בשלא היתה לו שעת הכושר מעולם: אי הכי. דטעמא דר"ש משום אוכל שאתה יכול להאכילו הוא: מה להלן מותר בהנאה. כדכתיב ושמות כבן לכלב תשליכוז אותו והא הנאתו הוא מה שכלבו אוכל ין דמחשבתוי עליו: ועוד לדידיה נמי. לנורך ישראל עלמו הוה ליה שעת הכושר אבל אינך לא הוה להו שעת הכושר לקבל טומאה ולא הותרו מעולם ואפילו שור הנסקל קודם שנגח דבהמה בחייה בחוקת איסור עומדת ולטומאה נמי לא חזיא מחיים: לן לפני זריקה. לא היתה לו שעת הכושר: פיגל במנחה מטמחה טומאת אוכלין. וקשיא לרבי אושעיא: ליפרקינהו. כלומר והח קודם שקדשו בכלי יכול לפדותן ולאוכלן ואישתכח דהוה ליה שעת הכושר: פרה. אדומה אע"ג דאסורה בהנאה מודה ר"ש דמטמאה טומאת אוכלין: ואמר ריש לקיש. מחי שעת הכושר הוה לה: אומר היה ר' שמעון פרה נפדים על גב מערכתה. אפילו נשחטה כתיקונה אלמא אע"ג דלא פרקה הא חשיב ליה שעת הכושר הואיל ומלי למיפרקה: מלוה לפדותה. בתמיה: אבל היה לו שהות ביום כו'. וממילא הוה ידענא כ"ש לאחר זריקה: קודם שיראה לוריקה. דלא הוה ליה שהות: והא פיגל בין בקדשי קדשים כו' דמלוה למורקיה. בלח (כ) מחשבה דאסור לשנות בקדשים:

עולה לרבי שמעון לא תטמא טומאת אוכלין דאוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים הוא כמו מנחה שפיגל דלא מקבלת טומאה אם הקדישה במחובר וזה נמי לא היתה לה שעת הכושר וי"ל דאכילת מוצח שמה אכילה 🕫 כדאשכחן באותו ואת בנו (חולין דף פא.) לענין 🏿 ששחטו לעובד כוכבים ולא בא עדיין לטומאת גבילות כגון בעודו אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים

בהיא חולין ובנה עולה דחשיב עולה שחיטה הראויה ואפילו לרבא דלא חשיב ליה שחיטה הראויה ופטר משום אותו ואת בנו לר"ש שי לענין אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים מודה דשמה אכילה מידי דהוה אטריפה שנשחטה דשחיטה שאינה ראויה והויא אוכל שאתה יכול י) להאכילו ותדע דהא עלים ולבונה מהבליו טומאה לר"ש על כרחך משום אכילת מזבח דאי משום חיבת הקודש לחודיה ין הא לא מהניא חיבת הקודש לשוייה אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים כי דאי לא פיגל במנחה יטמא לר"ם טומאת אוכלין הואיל והיתה לה שעת הכושר הודם פיגול מיד כשנתהדש בכלי דחיבת הקודש מכשרתה ועוד

י כמו שמדקדק מפרה חן מי: ועגלה ערופה. לאו כשנערפה דא"כ תיפוק ליה משום נבילה אלא בששחטה וקא סבר ירידתה לנחל איתן אוסרתה ולמאן דאמר עריפתה אוסרתה נמי מלינן למימר דקא סבר ר"ש עגלה בשחיטה כשירה כדאמרינן בפ"ב דכריתות (דף כה.) אי נמי משערפה ועריפתה מטהרתה מידי נבילה כדמוכח בסוף הטאת העוף (זנחים דף ע:):

אובל שאתה יכול להאכילו לאחרים. הקשה ה"ר אליעזר ממיץ דהכא לא ממעט ר"ש מדכתיב אשר יאכל אלא איסור הנאה ובפרק כיסוי הדם (חולין דף פה. ושם) ממעט ר' שמעון אף טריפה מכיסוי משום דכתיב אשר יאכל ולא אמרי' איסורי הנאה דווקא וי"ל דהכא כתיב מכל האוכל דמשמע כל לרבויי אפילו אסור באכילה הילכך לא ממעט אלא איסור הנאה אבל התם אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל כתיב ולא כתיב כל הילכך אמרינן ההיא דווקא דערי באכילה: בשר בחדב אחור באכילה: באכילה ומותר בהנאה. נסוף כל הבשר (חולין דף קטו:) יליף איסי איסור אכילה מהך ג"ש ואיסור הנאה מק"ו ונראה דהיינו טעמייהו דר"ש סבר אין ג"ש למחלה וילפינן מינה אף היתר הנאה ואיסי סבר אהני ג"ש ואהני ק"ו אי נמי משום דבההוא קרא דטריפה איירי נמי בקדשים שינאו חוץ למחילתן כדאמר בפרק בהמה המקשה (שם דף סח:) דאסירי אף בהנאה וגלי קל וחומר דילפינן מינייהו ורבי שמעון דהכא סבר

דפשטיה דקרא בטריפה מיירי: נאכזר כאן אנשי קורש. וח״ת ונילף מבקודש בחש משרף דמיירי בפסול קודש כדאמר בפרק כל שעה (פסחים דף כד.) ואסירי בהנאה ויש לומר דילפינן עם קודש מאנשי קודש: פיגל במנחה משמא מומאת אוכדין.

והשיא לרבי אושעיא חימה למאי דס"ד השתא דאיירי רבי אושעיא אפי׳ בהיה לו שעת הכושר חיהשי ליה מההיא דלעיל דמודה רבי שמעון בבשר בחלב הואיל והיתה לה שעת הכושר ויש לומר דהוה אמינא שעת הכושר דבשר בחלב כגון שנתערבה קודם בישול כגון דתרי ליה כולי יומא בחלבא ואח"כ בישל וכי האי גוולא לא היתה למנחה שעת הכושר 0 קודם שהקדישה: ההריא דפרה משמאה שומאת אוכדין. מפורש בכבא קמא (דף שו.) יפה: והא דן דפני זריקה רמצוה דמיזרקיה. אי לאו הגך שינויי דאסיקנא לרבי אושעיא ברייתא גופא לא קשיא ליה מאי שנא פיגל במנחה דמטמא טומאת אוכלין ומאי שנא לן לפני זריקה דאין מטמא דמנחה היתה לה שעת הכושר קודם שהוקדשה:

דקומן בים אוכליו אחריני טהוריו הו שאינם נוגעיו בנבלה אלא בבלח וחודיו פב.).

ו א מיי' פ"א מהל' טומאת אוכלין הל' כה: ז ב מיי' שם וכרנגן ועיין נכ"מ: ה ג מיי' שם: ש ד מיי' פ"א מכל' פרה אדומה : הל"ט: המיי שם הל"י: יא ו מיי׳ פט"ו מהל׳ פסוה"מ

: מל"ג שימה מקובצת

6) אוכלין ופיגול תיבת והאל"ש: נ"ן ליה הא: נ"ן קלים

:דמצוה חדושי הרגמ״ה י והיתה לו שעת הכושר. פי קודם שנתערב ונתבשל: פיגל

קודם שנתערב ותהבשל: פיגל במנחה מטמא טומאת אוכלין. וקשיא לרי אושעיא: לא קשיא. לא קשיא. אר טומאת אוכלין דלא היותה לו שעת הכושר דאקד היותה לו במורבר: והא לן לפני זריקה כרי. מקשים עוד לר"ש דאמר משום דפרה מצוה לפדותה משום דפרה מצוה לפדותה משום דפרה מצוה לפדותה שונות הרצ מאמאנה וצהמדינים. משום הכי מטמאה (דאפדייה) . [דכפדויה] דמיא והרי לן דמצוה למזרקיה קודם שילין ואי בעי למורקיה קודם שלילין ואי בעי למזרקיה קודם שלן היה יכול וקתני דאין מטמא טומאת אוכלין אלמא לא אמרינן כזרוק אוכלין אלמא לא אמרינן כודוק דמי: הא לא קשיא כגון שלא היתה לו שהות למודקיה כגון ששחטו סמוך לשקיעת החמה משום הכי לא מטמא דלא עמד ליודק: ה"נן קאמר קודם שיראה לדורק: ה"נו שלא היה שהות ביום למזרקיה: לאחר שיראה. . שהיה לו שהות ביום למזרקיה , מטמא טומאת אוכלין: ותו פריך לר״ש והא פיגל דמצוה פריך לריש והא פעל המצוה למודקיה כלא מחשבת פיגול כרי עכיל הרגשיה: ז) איתן. דקיייל ירידתה לנחל איתן אוסרתה: ס) ומטר: ו) אוכל. דמודנותיו עליו: ו) לתודיה. עיין מ) מפרה. עיין תוס׳ חולין דף פ"א ע"ב:

רבינו נרשום

ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנגמר דינו. דאי נסקל הוה שנגמר דינו. דאי נסקל הזה מטמא טומאה חמורה בכזית: ועגלה ערופה. ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן: ופטר חמור. כגון ששחטו ועדיין הוא מפרכס דלאחר שמת מטמא טומאה חמורה בכזית כדין נבילת בהמה טמאה שמתה: כולן מטמאין טומאת אוכלין כדאמרן אע"ג דאיסורי הנאה כדאמרן אצ"ג דאיסורי הנאה יניהו: ר' שמעון אומר כולן אין מטמאין טומאת אומלין. דאסור בהנאה ולא היתה להן שעת הכושר לעולם דשור ועלה וציפרים אמרינן בהמה בחייה בחוקת איסור עומדת עד שיודע לך במה נשחטה: חוץ מבשר בחלב. אצ"ג דאסור ובהוא מומא מוואמא מווליה: בהנאה מטמא טומאת אוכלין: . הואיל והיתה לו שעת הכושו קודם שנתערב ונתבשל: מ"ט קר שמעון. דאמר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין: דאוכל שאי אתה יכול להאכילו דאוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים. אפי' לונכרים דאסור בהנאה אין קרוי אוכל: שאי אתה יכול להאכילו לאחרים הוא. דאסור בהנאה: מה להלן אסור באכילה ומותר בהנאה. דכתיב לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשערך תתננה ואכלה או מכור לנכרי: ועוד לדידיה נמי. לישראל נמי: היתה לו שעת הכושר. קודם שנתערב: לן לפני זריקה אין מטמא טומאת אוכלין. דלא היתה לו שעת אוכלין, דלא היתה לו שעת הכושה לא לא באתי הבתמה הדא ללא לאתי העולם לא בחיי הבתמה לפני זריקה דלא היה לו שעת לכתים. ופיגול בובחים היתה לכתים. ופיגול בובחים בקדשי קדשים בין בקדשים קלים אינו מטמא טומאת אוכלין דלא הוה ליה שעת קלים. אינו מלא הור אלא היר אלא הי בד׳ עבודות מכיון דפיגל אפילו באחרונה בזריקה לא היתה לו

מטמא טומאת אוכלין קשיא האי דאמר ר' שמעון דאין מטמא טומאת אוכלין: דלא היתה לה שעת הכושר דאקרשה במחובר:
דר' שמעון אר"ש: לא קשיא. האי דאמר ר' שמעון דאין מטמא טומאת אוכלין: דלא היתה לה שעת הכושר דאקרשה במחובר:
ולימרקינותו. וליהור להו שעת הכושר: השתא מיתא הא לא פריק. וכיון דלא פריק לא הוה להו שעת"כ: פרה מטמא טומאת אוכלין.
שנ"ע דלא פראה: הואל ובידו לפרותה. כדריש לקיש ואכתי קשיא דרי שמעון אררי שמעון: הכ" השתא. בשלמא (השתא) [פרה]
אתו אלא ממובחר הילכך לא אמרי כדפריקא דמו רלא מטמא טומאת אוכלין: והא לן לפני זריקה וכרי מקשי עוד לרי שמעון דאמר
משום דפרה מצוה לפרותה משום הכי מטמא רכפודיה זמי. והא לן רמצות לוורן קורם שילין ואיבעי למיודקיה קודם שלן הוה
יכול למיודקיה וקתוני דאין מטמא טומאת אוכלין אלמא לא אמר"י כורוק דמי: הא לא קשיא הכא ממאי עסקינן שלא היה לו שהות
ביום למיודקיה. בנון ששחטו סבון לשקיעת הזמה משום הכ"אן מטמא דלא עמד ליודק: הכ" נמין מאמר לן קודם שיראה לווריקה. היהי שהות ביום למיודקיה בלא ברובי ביון משחטו סבון לשקיעה הזמה משום הכ"אן מטמא דלום שול מאט טומאת אוכלין: ותו פריך לר' שמעון
היינו דלא הוה ליה שהות ביום למיודקיה: לא תחדי היילה היול העור מיול ביוד על צובר ויינו מוא או לוור ביוך לר שמעון
ברוב הוא פיונו לדאור להיינהיה לא משתרה פיונו להתוין ביונו מומא או צובר וברינו ביונו לו ברוצה לוו ברוצה ביונו מומא אוצא לוו ברוציה.
ברוב הוא פיונול דאור לה שומה לורי הוא לא מות לווים. אונו מומא אוצל או ברוציה ביונו ביונו לצוב וונו ביונו אלא ברוציה ביונו מומא אוצל או ברוציה. ביונו היונו הלא ברוצה לוצור ביונו ביונו לא ברוציה ביונו ביונו לאונו מוצה אול או ברוציה. ביונו מומא אול או ברוציה ביונו ביונו לאובר ביונו ביונו ביונו לא ביונו לווינו ביונו ביונו שלא ביונו לאובר ביונו ביונו ביונו ביונו לא ביונו דפרה. והא פיגול דמצוה למיזרקיה בלא מחשבת פיגול וקתני דאינו מטמא מאי לאו בזריקה